

не давали почти вниманіе върху имъ, а Александръ-Северъ ималъ даже и наклонность камъ тѣхъ, та помежду язычески-ты божества въ молитвенницѣ-тѣ си поставилъ и статуи-ты на І. Христа и Авраама. А майка му, Юлія Маммея повыкала нарочно отъ Александрѣ и прочютыя Оригена, за да ся поразговори съ него зарадъ христіанскѣ-тѣ вѣрж. Убіица-та на Севера само, Трачанинъ-тъ Максиминъ (235—238), отъ ненависть камъ-то своя прѣдшъственникъ, подновилъ пакъ гоненіе-то надъ Христіаны-ты, кое-то при Гордиана утихнѣло изново. А Филиппъ Аравитянинъ (241—249) тѣй явно ги покровителствовалъ, что-то го мысляли, че е вече Христіанинъ. Послѣ, кога-то възлѣзълъ на прѣстола Децій (249—251) заловило ся таквози гоненіе отгорѣ имъ, щото по широчинѣ-тѣ и жестокость-тѣ си надминувало сичкы, что станѣли до тогава. Убѣденъ, че христіанство-то не ся съвмѣща съ нарядбы-ты и духа на държавѣ-тѣ му, той расписалъ на управители-ты изъ области-ти, да употреблявать, колко-то вече могѣть, сякакви мѣкы и наказанія върху Христіаны-ты, та дано сполучать да ги направять тѣй, да станѣть язычники, а кои-то не щѣть, нѣка ги наказвать и мѣчать, безъ милость ни камъ полъ, ни камъ възрасть, ни камъ състояніе. Открыти-ти вредомъ тогава най-безчеловѣчни, бавни и изискателни съ мѣкы испыти накарали мнозина отъ тѣхъ, особито — отъ по-горни-ты классове, да си промѣняютъ вѣрж-тѣ; а други, за да ся оттырвѣть отъ мѣкы, прѣпасяли само жъртвы на язычески-ты богове, или ги покаждали съ тимиамъ, трети пакъ си купували отъ жрыци-ты свидѣтельства, че сѣ язычники (*sacrificati, thurificati, libellatici*). Изъ повече-то отъ тѣхъ, безъ да глѣдять на страшны-ты мѣкы, си оставали непоколебими въ вѣрж-тѣ, и ѣ запечатвали съ кръвь-тѣ си. Такви сѣ были епископи-ти: Римскый — Фабианъ, Антиохійскый — Вавилла, Іерусалимскый — Александръ и други много. Тѣхно-то изгубваніе било голѣма злочестина за черковѣ-тѣ, понеже заедно съ тѣхъ ся губяло и външно-то единство между вѣрны-ты, кои-то по нѣкогажъ ся лишавали отъ необходимы-ты си вещественны пособія. Заради това нѣкои отъ епископы-ты, като Картагенскый Св. Киприанъ и Александрійскый Дионисій, по желаніе-то на свои-ты паства, ся отдалѣчявали благоразумно отъ градища-та, въ кои-то живѣли, та да могѣть испослѣ да помагать тѣй изда-лѣко съ свои-ты писменны наставленія безопасно и непрѣрывно въ нужды-ты на вѣрны-ты. Още по-забѣлѣжителна е въ това постѣпка-та на Св. Григорія, Неокесарійскый Епископъ, прѣимену-